

A black and white photograph featuring a man in the foreground, looking directly at the camera with a slight, enigmatic smile. He has dark, wavy hair and is wearing a light-colored button-down shirt. In the background, a woman is visible but out of focus, looking towards the camera. The overall mood is sophisticated and mysterious.

/EROS COP

Zara Cox

Minciunile seducției

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta:
Faber Studio
Guliver/Getty Images/ © Vincent Besnault

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Anca Baraboi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COX, ZARA

Minciunile seducției / Zara Cox; trad. din engleză de
Oana Dușmănescu. - București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0538-0

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: Beautiful Liar
Autor: Zara Cox

Copyright © 2016 by Zara Cox
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Partea întâi

Q

1

Castigul

Aprilie 2015

N-am niciun motiv să fiu aici. N-am nevoie să fac asta.

Nu din nou.

Am mai mult decât suficient și mă descurc cu ceea ce am. Ar trebui să pun capăt lucrurilor acum.

Asta-mi tot spun de câteva luni bune încoace.

La naiba, pe cine păcălesc?

N-o să mă satur *niciodată*. Trebuie să plătească pentru ce a făcut cu absolut tot ce pot smulge de la el.

În plus, am coaie destul de mari ca să recunosc că mă atrage adrenalina. Plăcerea întârziată face parte din acest joc. E o dependență. În lumea mea plictisitoare, unde totul îmi vine la nas când pocnesc din degete, momentele riscante de genul ăsta trebuie prețuite. O să dispară cât fluturi o dată din gene. Ca orice altă plăcere din viața mea.

Mă uit la ceas.

5:58 p.m.

Mă ridic de pe canapea, mă plimb pe holul lat și intru în camera goală. Nu e complet goală, dar ar putea fi. Nu m-am deranjat s-o decorez de când am cumpărat apartamentul acum șase luni, când am încheiat perioada petrecută la Boston și m-am mutat înapoi la New York. Ca și cum subconștientul meu ar fi știut că-mi va servi acestui scop.

Ajuns în mijlocul camerei, iau telecomanda de pe masă și apăs pe butonul *Power*. Trei ecrane se trezesc la viață. Mă așez pe fotoliul de piele pe care l-am pus mai devreme aici. Trei fețe se holbează la mine. Întunericul și oglinzile fac să nu mă vadă clar. Chiar dacă mă văd, masca mea e la locul ei. Îmbrăcămintea neagră și mănușile de piele îmi completează deghizarea.

Anonimatul este cheia. Sunt prea celebru pentru ca așa ceva să fie acceptabil. Sau cel puțin acceptabil în acest moment. Cine știe ce se va întâmpla peste o lună, două? În fiecare zi mă lupt cu acest impuls. S-ar putea să mă trezesc mâine și să decid că a venit momentul să cedez și să-mi dezvălui planul.

Nu mi-e rușine să merg pe calea asta ca să obțin ce-mi doresc. Departe de mine așa ceva! De fapt, în acest proces, autodistrugerea este exact ce urmăresc. După ce termin aici, nu vreau să mai rămână absolut nimic care să poată fi susținut sau revitalizat.

Totuși, deocamdată, rolul meu public face parte din marele meu plan. Și, de vreme ce păcatele mele sunt deja nenumărate, n-am deloc scrupule să le înmulțesc și să recunosc că-mi place cealaltă viață a mea. Faptul că-mi păstrez secretă identitatea aduce un plus de suspans.

Pentru mine, e vorba numai de suspans. Fără el, risc să mă scufund prematur în abisul întunecat. Abisul pe marginea căruia stau deja, după cum m-a tot prevenit psihoterapeuta mea.

Ea crede că e o adevărată revelație vestea asta pe care mi-a dat-o acum trei ani. Habar nu are că mă holbez în acest abis de când aveam 15 ani. Mă holbez în adâncurile lui de atâta timp, încât am devenit una cu el. Suntem unul și același. Nu ne-am făcut încă ultimul număr, însă e doar o chestiune de timp.

Am 28 de ani.

Nu voi apuca 30.

E ceva inevitabil, așa că-mi satisfac toate plăcerile cât mai pot.

— Aveți fiecare scenariul în fața voastră. Când vă spun eu, citiți-l cu voce tare. Tu prima, Pandora.

Folosesc un aparat care-mi distorsionează vocea deoarece glasul meu natural are un timbru răgușit care m-ar da de gol. Pentru că sunt cine sunt, mi-au fost vârate camere de filmare în față mai des decât am făcut sex. Și asta spune ceva.

Pandora — ce nume idiot, la naiba! — chicotește și dă din cap nerăbdătoare, legănându-și buclele blonde. Iritat, mă abțin totuși să mormăi și o trec pe lista cu *poate*.

— *Pot să pun mâna, spuse el.*

Ea chicotește din nou.

Zece secunde mai târziu, o trec pe lista cu *nici gând* și apăs pe butonul interfonului. E condusă afară, iar eu mă uit la următoarea fată.

Roșcata se uită fix în camera de filmat, cu buzele pline parcă spunând *am-fost-născută-să-ți-o-sug*. Recunosc că lumina o avantajează, dar are ochii prea dilatați. Prea verzi. Fixez camera și o studiez mai îndeaproape.

— Ce culoare sunt ochii tăi? Și nu-mi spune că sunt verzi. Văd marginile lentilelor de contact.

Se înroșește în obraji.

— Ăăă... sunt cenușii.

Verific notițele de pe tabletă.

— Missy, ăsta e numele tău real?

Confirmă din cap cu hotărâre.

— Ai citit *brief*-ul?

— Ăăă... mda, răspunde ea, cu o urmă de mirare în glas.

Asta clar e proastă.

— Ce scria acolo despre minciuni?

Aerul ei de *pot-să-ți-o-sug* dispare.

— Sunt doar niște lentile de contact...

Se apleacă în față, aproape dărâmând camera cu balcoanele ei imense.

— Uite, pot să le scot...

— Nu, nu te mai obose. Interviuul s-a terminat. Te rog să pleci, îi poruncesc cu cea mai normală voce și apăs pe butonul interfonului.

E posibil să fiu un pic dezaxat, să mă potrivesc cu nu știu ce spectru despre care terapia mea tot bate câmpii, dar mama — Dumnezeu să-i odihnească sufletul curat — m-a învățat să fiu un gentleman. Mama e acum hrană pentru viermi, dar ăsta nu-i un motiv să n-o onorez cu un strop de politețe.

Missy face botic, apoi întredeschide buzele, de parcă ar vrea să-și susțină cauza. Bodyguardul masiv care intră în cameră și o bate pe umăr o convinge că acum cuvintele nu mai au niciun rost.

Mă întorc spre ultimul ecran.

Fata privește în pământ. Genele îi sunt suficient de lungi ca să mă întreb dacă iar am de-a face cu un fals. Oftez, apoi îi privesc tot chipul. Nu e machiată deloc sau foarte puțin. Are buzele pline, lucioase. Iau telecomanda ca s-o analizez pe tipă mai îndeaproape. Are o aluniță pe partea stângă a feței, chiar deasupra buzei de sus. Nu e falsă.

Măresc imaginea ca s-o examinez și în rest. Tricoul ei gri e uzat până aproape de destrămare, iar omoplații îi sunt cam proeminenți. Malnutriția nu e ceva care să placă publicului, dar această problemă poate fi ușor rezolvată.

Spre deosebire de fetele dintre care am ales înainte, ea nu pare să fie genul BDSM. Pentru o secundă, mă întreb cum se face că anunțurile mele atât de atent plasate au scos-o la suprafață pe fata asta.

Pe sub tricou, pieptul i se ridică și coboară în ritm cu respirația egală, dar la gât pulsul rapid o dă de gol. Apropii bătăile pulsului din telecomandă. Are pielea netedă, aproape mătăsoasă, și câteva fire de păr de culoare blond-caramel.

Are ceva care mă face să mă trag mai aproape, pe marginea scaunului. Îmi place cum dă impresia că e stăpână pe sine. Majoritatea oamenilor tremură în fața camerei. Mă uit peste biografia ei de ființă scheletică.

— Lucky.

Ridică privirea încet. Flutură din gene. Culoarea ochilor săi e o combinație de verde și cafeniu, mai întunecați pe margine, ceea ce le

dă vitalitate. Nu știu exact ce anume, dar ceva din strălucirea privirii ei îmi trezește interesul.

La naiba, dacă aş avea inimă, aş jura că tocmai a uitat o clipă să mai bată.

— Ăsta e numele tău real?

Ridică din umeri.

— Ar putea fi, murmură ea.

Să-mi bag picioarele, iar am o mincinoasă în fața ochilor.

— O fi sexy să fii misterioasă dacă ai participa la o audiere pentru următoarea Bond Girl. Dar aici nu merge așa. Spune-mi numele tău adevărat. Sau pleci.

— Nu.

Vocea ei e răgușită într-un fel sexy, suficient cât să-mi abată atenția o secundă înainte de a realiza ce răspuns mi-a dat.

— Nu?

— Cu tot respectul, tu te-ascunzi în spatele unei camere și dai ordine. Am înțeles că tu faci cărțile la bairamul ăsta. Dar n-o să-ți spun din capul locului totul despre mine. Numele meu, pentru scopul acestui interviu, e Lucky. Poate că nu e cel oficial, din certificatul de naștere, dar mi se spune așa de când aveam cînșpe ani. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Ei bine... la naiba! Observ cu o surprindere detașată că aproape zâmbesc.

Îmi trec un deget înmănușat peste buze, oscilând între a o lăsa să scape nepedepsită după ce mi-a vorbit în felul acesta și a-i da papucii.

Desigur, mă intrigă. Și voi afla toate adevărurile relevante despre ea înainte să semneze contractul, dacă vom ajunge la așa ceva. Dar ca să meargă treaba, trebuie să asculte de mine fără să pună întrebări.

— Ridică-te! Îndepărtează-te de cameră până ajungi la perete.

Se ridică fără comentarii, ceea ce mă face să redevin binevoitor cu ea. Dă scaunul la o parte din calea ei și se îndepărtează încet. Marginea tricoului ei lălău cade peste talia jeanșilor uzați. Chiar înainte de a se expune în întregime în fața camerei, îi observ silueta

în formă de clepsidră, în ciuda staturii sale mignone. E o fată din reclamele anilor '50 îmbrăcată în haine ieftine. Are sâni plini, dar nu imenși, coapse și gambe suficient de modelate ca să întoarcă privirile și pielea de o nuanță naturală aurie, ceea ce poate însemna că a fost crescută în Vestul Mijlociu.

Are un potențial care ar reuși să te facă knockout... dacă-i dai să mănânce bine de câteva ori.

Dar am văzut multe și am făcut destule în viața mea sucită ca să știu că nu trupul ei va atrage atenția. Ci privirea. Secretele și umbrele pe care se căznește să le ascundă. Aproape că o mănâncă de vie.

Nu dau doi bani pe secretele ei. Dar șansa să-mi bat joc de ele... să mă distrez bătându-mi joc de ele, să le expun în fața camerelor, aprinde în mine o flacără sinistră.

— Întoarce-te, desfă-ți părul!

Degetele îi tresar; se întoarce cu fața la perete. Cu o mână își desface părul prins în creștet.

Pletele blond-caramel i se revarsă pe spate. Părul îi e suficient de des cât să-mi pierd mâinile în el. Buclele îi ajung până la talie, iar vârfurile tocite ale firelor de păr îi ating fundul perfect rotund.

O privesc câteva minute, apoi rostesc la microfonul care-mi distorsionează glasul:

— Ai vreun semn din naștere despre care ar trebui să știu, Lucky?

Se lasă tăcerea după întrebarea mea. Spatele i se încordează, apoi fata se străduiește să se relaxeze.

— Da.

— Unde?

— În partea de sus a coapsei, răspunde ea.

— Arată-mi, spun, deși nu e neapărat nevoie să văd semnul.

Specialiștii mei în machiaj, atent selecționați, pot ascunde orice urmă inestetică.

Ea se întoarce ușor. Mă aștept să-și lase privirea în jos sau să dea un semn că e stânjenită, dar ea se uită fix la cameră și începe să-și desfacă nasturii jeansilor. Deschide și fermoarul și-și coboară

pantalonii peste șolduri. Chilotul ei alb de bumbac este simplu și deloc sexy. Cu toate astea, privirea îmi cade pe materialul lejer care-i acoperă vulva.

Văd și părul de sub chilotul de bumbac.

Mă foiesc pe scaun, dar nu-mi ating penisul întărit în prohab. Masturbarea e pierdere de vreme. Ori fut, ori nu. E foarte simplu.

Ea își coboară jeanșii până la genunchi și-mi arată piciorul drept. Cercul roșu de pe interiorul coapsei e destul de vizibil ca să trebuia să acoperit. Bag asta la cap.

— Mulțumesc, Lucky. Poți să te-mbraci.

O undă de surpriză îi apare pe chip, dar își trage iute pantalonii pe ea. Când termină, rămâne cu mâinile pe lângă corp.

— Acum să vedem dacă ești telegenică. Dă-ți părul într-o parte și vino mai aproape. Pune-ți palmele pe birou, apleacă-te în față, dar nu te așeza.

Îmi urmează întocmai instrucțiunile. Potrivesc camera în unghiul care să-i surprindă cel mai bine chipul.

— Ești gata?

Ea dă încet din cap.

— Tocmai ai intrat într-un bar. Nu mă cunoști. Dar mă vezi stând într-un colț și bând un whisky. Și eu te văd. În toată splendoarea ta. Fiecare fantezie pe care ai avut-o vreodată. Sunt gata să ți-o ofer. M-ai găsit, Lucky, tipul care vrea să ți-o tragă mai mult decât vrea să respire. Mă vezi?

Nările îi freamătă ușor.

— Da.

— Bravo! Uită-te la cameră. Nu clipi. Arată-mi ce vreau să văd. Convinge-mă că meriți un futai! Convinge-mă că meriți să *mor* pentru tine!

Își lasă pleoapele-n jos, chipul îi este contemplativ, dar nu clipește și nici nu-și pierde concentrarea. Încet, expresia dezinteresată devine captivată. Ridică pleoapele și se transformă într-o sirenă cu ochi verzi. Pare fascinată, neclintită. Întredeschide buzele

de un roz-aprins, dar nu-și strecoară limba printre ele, așa cum mă așteptam. Doar... respiră. Inspiră. Expiră.

Înghite în sec — o mișcare scurtă care-mi atrage atenția asupra gâtului ei, apoi mai jos, asupra sânilor. Fascinat împotriva voinței mele, îi privesc sfârcurile care se întăresc sub bluză. Înfinge încet degetele în lemnul dur și fiecare respirație devine o dorință tăcută.

Inspiră... Trage-mi-o... Expiră... Trage-mi-o...

Inspiră... *Trage-mi-o...*

Expiră... *Trage-mi-o...*

Rămân neclintit, chiar dacă degetele mă mănâncă și-mi tresar, și mușchii îmi ard de un neastâmpăr pe care nu l-am mai simțit de multă vreme.

O văd cum flirtează cu camera de filmat, cum trupul i se încordează de-atâta tensiune senzuală. Ochii i se măresc din cauza nevoii de a clipi, dar nu o face.

Stă nemișcată, cu pumnii strânși și pur și simplu emană sex. Ochii i se umezesc și o lacrimă i se scurge pe obraz. Această privești este ciudat de cathartică, un mic orgasm. Mă cufund în fotoliu.

— A fost destul de convingător. Poți să iei loc, Lucky.

Clipește rapid înainte de a se așeza din nou pe scaun. O mișcare rapidă cu mâna peste obraz și lacrima n-a existat niciodată. Nici promisiunea unui futai senzațional pe care o avea pe chip acum o clipă.

Talentul ei actoresc e remarcabil. O clipă, nu sunt sigur dacă asta e o chestie bună sau o chestie rea. Nu vreau să fie prea cizelată. Alung acest gând și mă uit pe notițele despre ea.

— La adresă ai scris un motel?

Adresa aceasta din Queens nu mi-e cunoscută, dar lanțul de moteluri e unul foarte prost. Îmi ascund repulsia și aștept răspunsul.

— Am venit în oraș de curând. Nu am deocamdată o adresă permanentă.

Tainele din ochii ei, hainele ponosite, părul ciufulit și păsărica nerasă încep să-și spună povestea. Poate fi suficient de curajoasă

să mă sfideze, deși riscă să piardă o slujbă care-i promite niște bani pe care nu-i va câștiga decât o dată în viață, dar e în același timp disperată.

Cât de disperată? — asta e întrebarea.

— În prezent lucrezi undeva?

Dă din cap afirmativ.

— Lucrez când și când pentru o firmă de catering. Dar dacă e nevoie de mine, mă pot descurca.

— Deci ești liberă să faci asta dacă te aleg pe tine?

Disperarea ei sporește, apoi o scânteie de furie îi strălucește în privire.

— *Dacă?* Adică am făcut toate astea degeaba?

Râd în sinea mea de tupeul pe care-l are.

— Doar n-ai crezut pe bune că pui mâna pe un milion de dolari după un simplu test de telegenie de trei minute, nu-i așa?

Furia îi dispare din privire, deși gura i se crispează pentru o clipă, înainte de a vorbi.

— Deci e adevărat? Nu e o escrocherie? Slujba asta face un milion de dolari? Pentru... sex? întreabă ea pe un ton răgușit.

— Crezi c-aș recunoaște dacă aș fi escroc? Ce scria în anunț?

Maxilarele ei delicate se încordează o clipă.

— *Un milion de motive libertine să-ți asumi un risc.*

Un milion de șanse pentru un câștig.

Un milion ca să te lași pradă chemărilor trupești.

Ai curaj să cedezi, să fii sexy,

Pentru un salariu de zile mari?

Faptul că recită reclama spune și mai multe despre disperarea ei. Nu zic nimic, aștept să vorbească ea.

— Deci... presupunând că *nu* e o escrocherie, cum o să meargă treaba asta?

— Dacă treci și de următoarele câteva teste, iar eu decid că ești potrivită, primești rolul. O să primești o sută de mii de dolari la fiecare spectacol.

— Deci... zece spectacole... pe ce perioadă?

— Depinde câte duble sunt necesare, undeva între trei săptămâni și o lună. Dar trebuie să te avertizez: e o muncă grea, Lucky. Să nu-ți închipui că stai acolo întinsă pe spate și reciți în gând imnul de stat, așa că mai gândește-te!

Bate darabana pe masă cu degetele, primul semn de nervozitate pe care-l arată.

— Mmm... nu trebuie să fac nimic... pervers, nu-i așa?

— Definește pervers.

— O să fie doar sex normal. Nu și alte... chestii trupești? Pentru că atunci zic *nu* de la bun început.

Zâmbesc din nou, imperceptibil.

— Fără urofilie, scatofilie sau animale în filmările tale.

Încetează să mai bată cu degetele în masă.

— Bine.

Așteaptă o secundă, holbându-se în camera de luat vederi.

— Deci când îmi dai răspunsul?

Îi simt graba bine camuflată și-mi trec din nou degetul peste buze.

— Curând. Te contactez eu săptămâna viitoare.

Nu știi exact de ce vreau să mă joc cu ea. Dar observ că, dacă o împing pe marginea prăpastiei, nivelul suspansului crește și am atâta nevoie de asta! Când dă să vorbească, o întrerup.

— La revedere, Lucky.

Îmi trece prin minte un gând despre originea numelui ei, dar îl uit repede. Apăs pe telecomandă ca să-l anunț pe bodyguard s-o conducă afară și părăsesc încăperea.

Câteva minute mai târziu, în biroul meu, aprind monitorul și activez serviciul criptat. Deschid aplicația și, în câteva minute, se loghează și membrii clubului meu exclusivist.

E-mailul meu e scurt și limpede.

Următoarea Q Production va fi lansată pe 20 mai 2015.

Limita, zece membri.

Licitația începe în cincisprezece minute.

Pornesc cronometrul și mă ridic să-mi torn un whisky. Iau o gură de băutură cu două pastile, al căror efect mă împiedică să înnebunesc, și mă duc la fereastra care se întinde din podea până-n tavan. Mă uit la traficul infernal din Midtown. Apartamentul acesta de lux este una dintre nenumăratele mele proprietăți din această clădire și din New York City.

Practic, nu locuiesc aici. Folosesc acest loc numai când presiunile sporadice îmi cer să pun o oarecare distanță între mine și vila familiei din Upper West Side. Nu mă îndepărtez niciodată prea mult. Măcar atât am învățat, că familia mea nu mă va lăsa în pace niciodată.

Eu știu ceea ce știu. Așa că și-au propus să mă țină din scurt. Dar cu peste 300 de proprietăți personale și cu alte mii aflate sub controlul familiei mele, sunt multe locuri unde pot dispărea când demonii încep să urle.

Astăzi, apartamentul din Midtown e sanctuarul meu temporar.

Mă răsucesc când cronometrul mă anunță că a mai rămas un minut.

Revin la birou și cuplez aparatul de distorsionat vocea. Când ceasul ajunge la zero, apăs pe *mouse*.

— Domnilor, începeți licitația.

Nici nu termin bine de vorbit, că pe ecran apar deja primele cinci oferte. Șaizeci de secunde mai târziu, suma totală este de 250 000 de dolari. Îmi trosnesc degetele și-mi doresc să fiu mai entuziasmat. Banii nu înseamnă nimic. Niciodată n-au însemnat. Jocul final însă mă excită din cale-afară.

Gândul îmi zboară din nou la Lucky. Mă gândesc cu admirație la cât de evaziv s-a purtat și recunosc că are potențial.

Aș vrea să-i disec toate secretele, să le fac să sângereze, să-mi murdăresc mâinile cu măruntaiele lor. De asemenea, aș vrea să i-o trag până când îi sfâșii trupul. În acest moment, nu știu sigur ce-mi doresc mai mult.

Așa că mă concentrez la sumele din ce în ce mai mari de pe ecran.

O jumătate de milion. Un milion. Un milion și jumătate.

Telefonul bipăie de două ori. Îl iau și citesc cele două remindere de pe ecran.

7 p.m. — *Dr. Nathanson*. Psihiatra mea.

9 p.m. — *Cina cu Maxwell*.

Îl confirm pe primul și-l șterg pe al doilea.

Faptul că am anulat cina cu Maxwell înseamnă că toată lumea o să sară iritată pe mine. Nimeni nu anulează cina cu Maxwell Blackwood. Pentru că e unul dintre cei mai puternici oameni din țară.

Totodată, e tatăl meu.

Mda, mă numesc Quinn Blackwood, moștenitorul companiei Blackwood Estate, singurul copil al lui Maxwell Blackwood și al lui Adele Blackwood (decedată). Familia mea deține o mulțime amețitoare de proprietăți de-a lungul litoralului estic al Statelor Unite și câteva în vestul țării. Potrivit contabililor, eu personal valorez 26 de miliarde de dolari.

Dar țelul vieții mele este să-l scot pe taică-meu din minți. Fac asta de la 15 ani. Așa că-i ignor invitațiile și privesc cum membrii întârziați ai clubului meu renunță treptat, până când rămân primii zece participanți la licitație. Ofertele curg râu și, în jumătate de oră, sunt mai bogat cu aproape două milioane de dolari.

Observ numele ultracunoscut al primului participant la licitație și rânjesc. Am o satisfacție perversă să-i iau banii, pe lângă altele.

După ce licitația se încheie, închid aplicația și deschid o altă listă. Zeci de site-uri ale unor organizații caritabile, cu poze înfățișând copii care mor de foame, îmi umplu ecranul. În câteva minute, cincizeci de astfel de organizații sunt fericitele destinatare ale sumei de două milioane de dolari.

Oi fi eu Quinn Blackwood, utilizatorul ocazional al unor medicamente menite să-mi țină demonii sub control, care lucrează

suplimentar sub numele de Q, vedetă porno pentru ochii puținilor oameni care plătesc milioane doar ca să-mi vadă opera.

Și oi fi eu un ticălos labil, care are probleme grave cu tăticul.

Dar nimeni nu poate spune că nu sunt o persoană generoasă.

2

Pre-producția

— Cum te simți azi, Quinn?

Oftez.

— Îți dau 100 000 de dolari, dacă promiți că nu mă mai întrebi asta niciodată la ședințele noastre.

Adriana Nathanson mă privește în tăcere peste ochelarii ei dreptunghiulari. Arată bine pentru o femeie la 45 de ani, ar putea fi o MILF decentă, blondă, cu ochi albaștri, deși întrezăresc semne de Botox.

— De ce vrei să renunț la întrebarea asta?

— Pentru că știm amândoi că orice răspuns ți-aș da ar fi o minciună.

— Uite ce idee mi-a venit! Ce-ar fi să-mi spui adevărul măcar o dată?

— Uite ce idee mi-a venit! Scutește-mă, doamnă doctor Nathanson!

Pulsul mi se accelerează puțin, dar răspunsul meu e mai veninos decât intenționez, lucru care mă surprinde și pe mine. Buzele subțiri i se crispează.

— Credeam că am trecut de etapa ostilă, Quinn. Că facem progrese.

— Așa credeai? o întreb eu, deloc interesat. Și de ce credeai asta?

— Pentru că n-ai mai arătat niciun semn de ostilitate de peste un an.

Scrie ceva în carnețel.

Nu spun nimic.

În cele din urmă, ridică privirea.

— Quinn?

— *Doamnă doctor?*

— S-a întâmplat ceva de la ultima noastră întâlnire? Pari... agitat.
Îmi trosnesc degetele cu zgomot.

— Nu, nu sunt.

Ne uităm unul la altul. Am mai jucat jocul ăsta de o mie de ori.

— Cum sunt coșmarurile?

Simt cum îmi zvâcnește punctul acela dintre omoplați. Trebuie să recunosc, are momentele ei de glorie. Nu prea multe, altfel n-aș veni aici de zece ani. Deși, practic, pentru ce am eu nu există leac.

Mă las pe spate și încerc să scap de acel zvâcnet frecându-mă de scaunul de piele.

— Tot ieșite din comun.

— Nu există nimic ieșit din comun în privința asta, Quinn.
Povestește-mi-l pe ultimul.

Zvâcnetul se intensifică. Ridic din umeri.

— N-a fost diferit de cel anterior. Și nici de cel de dinaintea celui anterior.

Indiferent ce fac, oricât de tare urlu, ea tot moare în final.

Își țuguie buzele din nou.

— Te-ar ajuta dacă ai vorbi despre asta.

— Sunt absolut sigur că nu.

Oftează, își pune stiloul Montblanc pe carnețel și-și scoate ochelarii. Mă izbesc ochii ei albaștri ca de copil.

— Tatăl tău e în oraș. Te-ai întâlnit cu el?

Încremenesc. Zvâcnetul încetează brusc. Îl simt cum se apropie. Abisul. E ca un virus mortal, forfotind să-și găsească drumul prin mine. Începe în mâna stângă. Îmi trece prin vene și mi se înrădăci-nează în creier. Nu-i ușor să-l controlez, dar măcar încerc.

— Nu, nu ne-am întâlnit.

— Și mama ta vitregă?

Zâmbesc sinistru.

— Asta-i o întrebare tâmpită, dr. Nathanson.

Are bunul-simț să pară că se rușinează. Știm amândoi că mama mea vitregă nu are voie să mă vadă în absența tatei. Așadar...

— Ce sentimente ai față de întoarcerea lui?

— O jumătate de milion.

— Nu mă poți mitui ca să nu-ți mai pun întrebările astea, Quinn.

— Atunci pune-mi altele.

Înclină capul. Ca și cum aș intriga-o cu adevărat. Știu că nu se miră. Știe exact cum sunt. Ce zace sub masca asta politicoasă.

— Nu vrei să te însănătoșești?

Altă întrebare idioată. Reluăm concursul de holbat. Ea își depărtează picioarele, apoi le încrucișează la loc.

— Te-am sunat mai devreme la birou. Asistenta ta mi-a zis că ai plecat devreme.

— Asta e o întrebare?

Ea ridică din umeri.

— Nu-ți stă în fire să pleci de la birou mai devreme de zece.

— Iar nu aud nicio întrebare.

— Eram în zonă. Mă gândeam să luăm prânzul împreună.

— De ce?

Râde nervos, primul semn că e pe cale să clacheze. Aproape că izbucnesc în râs. E atât de previzibilă, încât mă plictisește!

— De ce ia lumea prânzul?

— Nu-i vorba de asta. Ce te face să crezi că mi-aș dori să iau prânzul cu tine?

— Pentru că așa fac oamenii normali.

Își dă imediat seama de gafă și se strâmbă.

— Dar eu nu sunt normal, nu-i așa, dr. Nathanson? Nu de asta mă-ntâlnesc cu tine în fiecare săptămână, de zece ani încoace? Nu de asta îmi permiți să-ți ejaculez în gură de când am împlinit 18 ani?

— Quinn...

— Am terminat, doamnă doctor?

— Trebuie să te deschizi un pic mai mult...